

sembla que no estarà fora de lloc que diguem quelcom sobre la seva administració i marxa econòmica, a través dels segles.

Del primer Hospital, anterior al que Maimó Bonfill fundà en 1306, no n'hem sabut trobar cap notícia. A partir de dit any podríem dir que l'Hospital és de fundació particular, per bé que prompte perdé aital caràcter. I realment en Maimó Bonfill, se'l considerava tan seu, que estipulà amb el Rector de la vila, que mort ell (en Maimó) quedés la seva esposa Sivil·la «durant tota la seva vida natural (copiem la nota de Mossèn Martínez) hospitalera i senyora, poderosa, de la mateixa capella de sant Bartomeu i Hospital, i de tots els seus béns, i coses d'una i altra... que estigués obligada a fer complir el servei de la mateixa capella, tenint en ella algun prevere idoni... en el qual Hospital fossin benignament rebuts els cecs, coixos, baldats, òrfens i demés pobres malalts que s'acullissin...»

Per a després de la mort de la seva muller, senyala per hospitaler al seu fill Pericó, i que aquest pugui nomenar el seu successor, i que mort aquest, passés el dret de nomenar hospitaler, rector o majoral, al Rector de l'església major de dita vila d'Igualada.

No durà molt aquest règim, que en podríem dir de patronat particular. Fos perquè l'administració de l'Hospital quedés abandonada, fos perquè l'Ajuntament tingués d'ajudar al sosteniment de l'Hospital, i pel mateix reclamés el dret de patronat, el cert és que, reunit el Consell de la vila en l'església de sant Bartomeu (com era costum), el dia 7 de

desembre de 1393, entre altres càrrecs nomenà; «dos administradors de l'Hospital de Sant Bartomeu» (liber Universitatis, Arxiu de l'Ajuntament), i des d'aleshores, i tal volta abans, cada any es troba el dit nomenament, fins que en 1795 es prorroga el temps fins a quatre anys, augmentant també el nombre d'administradors fins a quatre, amb el fi que poguessin portar a la pràctica les obres d'importància que cada administrador hagués emprès. (Llibre de *recibo i gasto* de l'Hospital, començat l'any 1734, pàg. 83). Podem dir, doncs, que des de l'any 1393, el nostre Hospital té el caràcter de municipal que encara ostenta.

Aquests administradors tenien un encarregat a l'Hospital, a qui deien hospitaler (a temporades *donat*) i qui cuidava de la direcció interior de l'Hospital, estant a les seves ordres tota l'altra dependència, més o menys nombrosa, segons les necessitats de cada moment. El nomenament d'hospitaler se'l reservà quasi sempre l'Ajuntament. D'un nomenament que es troba en el llibre últimament citat, pàg. 39, se'n dedueix que, al càrrec d'hospitaler, hi anava unit el de fosser i el de tocar la campaneta de les ànimes, cada dia a punta d'alba, i al vespre després del toc de la primera oració.

Aquesta manera de regir-se l'Hospital, amb algunes petites variants, durà fins l'any 1847, en què es substituï el servei seglar per la Comunitat de Germanes Carmelites de la Caritat. (Arxiu municipal, registre 1845-47).

El règim de juntes quasi continuà igual, fins a l'any 1887, en què, aprovat pel Governador Civil, en 10 de desembre,